

Salaisuuksia

— Hyvää iltaa, hyvää iltaa, itse kullekin säädylle.

— Hoo. Kuningas Miikael olen minä. Menkää ja virtaan heittäkää kaikki satatonniset ja sitä suuremmat pankkikirjat.

Mänkki menee.

Mänkki tulee.

— Hoo. Nyt me oomma menneet ja virtaan heittäneet kaikki satatonniset ja sitä suuremmat pankkikirjat. Vaan emmä me löytäneet sitä Jaska Jokusta, veronkiertäjän kuningasta, sillä hoo, paikalle tuli yksi pankkisalaisuus murijaanein maasta.

— Hoo. Kuin se nyt sillai. Käsi kirjoituksessahan oli että murijaanit lankeevat minun eteeni polovillensa. Hoo?

— Päivää. Tässäkö se löytövaratoimisto on?

— Tässä.

— Minä löysin tuolta kadulta pankkikirjan, joka kuuluu herra Jaska Jokuselle. Nimi tuntuu vähän oudolta, mutta talletuksia on 200.000 markkaa.

— Jaha, jaha. Ei siinä nimessä kyllä mitään outoa ole, niitä tuodaan tänne kerran viikossa ja ai-

na on omistaja löytynyt. Mutta mikäs on löytäjän nimi?

— Mikko Laaksonen.

— No no herra, eipäs nyt ruvetta hävyttömäksi. On tainnut tulla vähän otetuksi. Eiköhän se ole parasta että herra lepää tuolla pahnoilla yön yli niin rupeaa puheet vähän selvenemään.

— Päivää. Kuulkaas herra konstaapeli, minä olen menettänyt muistini. En tiedä kuka olen. Yhtäkkiä vain huomasi seisovani tuossa bussibysäkillä verryttelypuku päälläni. Ainoa vihje entisestä elämästäni on taskusta löytynyt pankkikirja, jossa oli nimi Mobutu Seseseseeko ja sata tonnia rahaa. Mutta ei se tunnu tutulta.

— Kyllä juttu on niin, ettei me ehditä täällä kaikkien sekoilijoiden henkilöllisyyksiä selvittämään. Se se Seko on teidän nimenne ja sillä siisti. Ja yrittäkää lopettaa tuo änkyttäminen, että saa jotain seseselvää.

— Niin mutta Suomihan on pullollaan Mobutu Seseseseekoja. Ettekö saisi selville kuka niistä minä olen? Onhan teillä ne

henkilötietolistat ja muut täällä.

— Suu poikki nyt. Henkilölistat ovat salaisia eikä niitä näytellä kelle tahansa. Teidän täytyy ensin tietää tarkalleen, ketä Mobutu Seseseseeko te tarkoitatte, syntymäajat ja sosiaaliturvatunnukset ja sellaiset. Sitten voidaan vilkaista. Menkäähän ulos nyt.

— Tarjoilija! Haluaisin nähdä ruokalistan.

— Emme me noin vain voi näyttää listojamme. Määritelkää ensin tarkemmin, mitä te sieltä haluatte katsoa, niin harkitaan sitten.

— En minä tiedä, mitä minä haluan katsoa. Sitähän minä juuri haluan katsoa, mitä minä haluan.

— Kyllä herra on jo nauttinut tarpeeksi, kun noin sekavia juttelee. Nyt kuulkaa on paras lähteä, ettei tartte kutsua poliisia.

— Päivää. Haluaisin ostaa sen levyn, joka on ykkösenä jokamiehen listalla.

— Mistähän levystä on kysymys?

— Kun minä en nyt millään muista sen nimeä, mutta se menee jotenkin tälleen että da-dam-da-dam-da-dam-pappaa...

— Ei tuo riitä. Emme me pysty sanomaan, onko meillä sitä levyä jos te ette sano mitä levyä te haluatte.

— No kai teillä täällä jossakin on jokamiehen lista.

— Onhan se, mutta se on salainen. Ei sitä ulkopuolisille näytetä. Jos joku tietää kysyä jotakin tiettyä levyä nimeltä, sitä kohtaa voidaan vähän vilauttaa. Muuten ei.

— Jaa. No otetaan taas kerran se Pohjolan yössä kerran, kun en minä muita muista.